

A cigány gettóban azt mondják, új pestis jön, mindennél vadabb és nyomorítóbb. Átoksáskák rágják majd a házak és emberek gerincét, terjesztik a kórt, még a földet is megmérgezik. Mit kezdjek ezzel az információval, kérdezem könnyedén, cinikusan. Nem elég, ha angyalokat látok folyton aláhullani? Rög, a szerzetes, aki a templom alatti állatkórházban segédkezik, egy fekete-fehér macskát hoz nekem, a szomszéd tanárnőnek egy szomorú labradort, a földszinti lakóknak öszvért, papagájokat, és így tovább. Hordja őket, átadja, egy szót sem szól, nem hagy kérdezni, csodálkozni, csak. A lakótelepen így mindenkinek lesz egy állata. Azt mondja, egy leesett angyal rendelte így. Melyik az, én eddig mindegyiket láttam, kérdem, de már a szomszéd négyemeletes felé vonszol egy vízilovat. Ropog tőle a környék.

ANGYALKAPARÓ

Macskám egy leesett angyal helyét kaparja, hogy szét vagy össze az csak most dőlhet el. Csak pár napja, hogy kijárok vele a szabadba, a parkba és máris rákapott. Félelmetesre vált a szeme ilyenkor, én meg egyfolytában a tömeggyilkos nyest szagát érzem, belemászik az orromba, égeti a csatornákat az arcomban. Suttogást hallok, egy cigánygyerek mormog, kántál az egyik fa mögött, a nyestet akarja elzavarni szerintem, vagy az angyal helyét menteni meg. Biztos a vajda küldte, nyugtatom magam, macskám a helyeslését nyávogja el. A cigánygyerek hirtelen úgy fut el, mintha rossz fát tett volna a tűzre. Vagy rossz lelket. Az angyal helye, mintha felkunkorodna kicsit. Bizonyos értelemben ez maga a Paradicsom.